

■ 27 Ocak
2016 Cuma
■ Sayı: 63
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN EGME

Ahmaklık da evrenseldir

Sol iki kavram üzerinden sistem içi kavgalara bağlanıyor: Demokrasi ve bağımsızlık. Tekellerin dünyasında demokrat aranıyor, milli sermaye aranıyor. Oysa kapitalizmde demokrasi ve özgürlüklerin sınırlarını kâr mekanizmaları belirler; ulusal çıkarları ve sınırları da!

“HER NE YAPSAN VARACAĞIZ EMELİMİZE”

TKP: VARDIM, VARIM, VAR OLACAĞIM!

15'LERİN IŞIĞI | TÜRKİYE KOMÜNİST GENÇLİĞİ | METAL'DE GREV VE DİRENİŞ | BİREYSEL
EMEKLİLİK SOYGUNU | TRAKYA'DA SINIF VE PARTİ | NASIL BİR PARTİ? | TKP'YE MESAJLAR

“BU KADAR İŞİN ARASINDA SIRASI MIYDI” DİYEN VARSA

Suphilerin mücadelesi bugüne ışık tutuyor

1921'DE BURJUVA DEVRİMCİLERİNİN KUYRUĞUNA TAKILMAK İÇİN DEĞİL, MİLLİ MÜCADELEYE İŞÇİ SINIFININ EL KOYMASI İÇİN ÖLÜM YOLCULUĞUNA ÇIKAN TKP ÖNDERLERİNİN, BUGÜNÜN SICAK GÜNDEMLERİ İÇİNDE ALACAĞIMIZ YERDE BİZE SUNDUKLARI BİR ÖRNEK VAR.

Türkiye solunun geneline bugün bir göz atarsanız, “salınan” bir topluluk göreceksiniz. Bir CHP'ye bir HDP'ye doğru! Son yılların en yaratıcı ve sonuç alıcı taktiği olarak aynı anda hem CHP'ye hem HDP'ye doğru salınmak bile denenmiştir. Oysa solculuğun farklı eğilimlere dağılmış tabanını sosyalizmin alıcısı haline getirmek için CHP ve HDP ile polemik yapmak, eleştirmek başka bir şeydir, bu tabanların üstünde yükselen partilerin dönüşüp düzen karşıtı mücadeleye katılmalarını beklemek başka.

Türkiye solunun geneline baktığınızda parçalanmış kimlikler görürsünüz. Yerelliklere göre, çevre için, kadın, eşcinsel olarak... O kadar ki sol kendi ön ayak olduğu sendikalarda bile “memur” ve “işçi” statüsüne bölünmüş emekçileri birleştirmek için çaba göstermemiştir. Daha da kötüsü sol bu kimlik enflasyonunu zenginlik sanmaktadır.

Türkiye solu işçi sınıfı kimliğine yabancılaşmıştır. Durmaksızın işçi, emekçi sözcüklerinin tekrarı biz de duyuyoruz. Oysa sorun bu sözcüklerin diğer kimlik belirten terimlerden virgülle ayrılmasındadır. İşçiler vardır, Kürtler vardır, başkaları vardır. Oysa işçilerin karşısındaki patronların Kürt olanları da vardır! Diğer taraftan Kürt dendiğinde, kendi içinde Yezidi, kadın, işsiz, şu veya bu mahalleli diye sonsuz bir parçalanmaya gitmenin yolu da açık demektir. Tek gerçek birlik sınıf birliğidir çünkü!

Türkiye solu demokrasi istemektedir. Türkiye solu özgürlük istemektedir. Türkiye solu bağımsızlık da istemektedir. Ama bağımsızlık derken abartmamalı ve demokrasinin gelişmesine katkıda bulunabilecek unsurlara emperyalist falan denmemelidir. Özgürlük derken, kuşkusuz sol işçilerin -nasıl üretiyorlarsa- fabrikalarını ve ülkeyi yönetmeye de aday olmalarından hoşnut kalacaktır. Ama bu kadarı olmayacak gibi görünüyorsa daha iyi koşullar yetmez mi, diye sorulur...

Türkiye solu zayıf ve etkisizdir. Çünkü Türkiye solunun kendine ait bir tezi, talebi, programı yoktur! Sol çeşitli kimliklerden ve başka muhalif akımlardan kopya çekmektedir. Olmuyorsa bu nedenle olmamaktadır!

Tarih geri döneceğimiz bir altın çağ, asrısaadet değil. Ama tarih ciddi dersler, örnekler, esin kaynakları barındırır. Bizim en önemli esin kaynaklarımızdan, örneklerimizden biri 28 Ocak 1921'de verdikleri kavgayı acı ve kahramanca bir ölümlerle kapatıp miraslarını devreden Mustafa Suphi'dir, Ethem Nejat'tır, Himli oğlu Hakkı'dır. Ve diğer yoldaşlarıdır. Yani kısaca “on beşler”.

Mustafa Suphi'nin bütün konuşma ve yazıları sosyalizm programının, sosyalist devrim hedefinin ertelenemezliğini içerir. Üstelik başkalarının basbayağı devrimci olabildikleri, bağımsızlık için savaş verdikleri koşullarda başkalarının peşine takılmayı reddetmek demektir Suphi'lerin TKP'si. Türkiye

halkının en güzel evlatları Ekim Devrimi'nin çocuklarıdır ve sosyalist devrime inanmışlardır. Suphi ve yoldaşlarının TKP'si bu perspektif üstüne inşa edildiği için hiç eskimemiştir; her zaman ve 2017'de de, heyecan kaynağı olmaya devam etmektedir.

■ Aydemir Güler

Mustafa Suphi'nin Türk Halkına Çağrısı'ndan

Türkiye'nin işçi ve yoksul köylüleri!

Ancak sermaye ve para tahakkümünün devrilmesi, sosyalist devrimin bütün cihana yayılması sana tam ve sağlam bir hürriyet verecektir. Sen, ancak sermayedarların, zenginlerin, toprak sahiplerinin, paşa ve ağaların etki ve baskısını yıktığın ve bütün kuvvetinle sosyalizm devrimini kendi memleketinde savunduğun ve yaydığın takdirde uluslararası devrimin ilerlemesine yardım etmiş olursun.

Türk, Müslüman, yabancı her kim olursa olsun, sermayedar ve zenginlerle birlik ve ittifak yapma.

Uluslararası harpçilere, emperyalizme elinden geldiği kadar karşı dur! Memleket içinde hiçbir bölük yabancı asker kalmasın!

Fransız, İngiliz, Amerikan emperyalistlerin yapacakları barıştan sakın ve bil ki, onların isteyecekleri tazminat ve eski borçlara dair ortaya koyacakları hesaplar, senin kolunu bükecek ve elinde avucunda ne varsa hepsini kaybettirecek.

Devrim düşmanlarıyla uzlaşmaya razı olan ikiyüzlü hainlere, emperyalist devletlere yanışmayı kabul eden ve savunan dolandırıcılara el verme. Memleketini yeniden emperyalist savaşa sokmaktan ve ana topraklarını yeniden siperler, hendeklerle donatarak bağrını yırtmaktan sakın!

Sermayedarlar, generaller, papazlar ve tutucu mollalar ile birlikte emekçi halka karşı giden ve Rusya İşçi Halk Cumhuriyeti'ni yıkarak, onun yerine zenginler, sermayedarlar cumhuriyetini veya daha doğrusu çarlar devletini kurmak isteyenlerden kaç!

Bunlar, bütün dünyanın emekçi halkını kırıp doğradıktan sonra şimdilik kendilerine meyil gösteren ikiyüzlü sosyalistleri dahi çiğneyip geçecek ve sermayedarların, çiftlik ağalarının toprakları zalim padişahın, kralın, çarın tahtını ensene bindireceklerdir.

Emperyalist hükümetlerin bugün memleketimize ve halkımıza saldıran ordularına karşı savaşa kalk! Emperyalistlerin para ile satın alarak ülkemize yolladıkları bütün alçak kuvvetlere silah çek.

Yoksul ve emekçi! İyi bil ki, büyük zenginlerin, zalim paşa ve ağaların keselerinde Fransız ve İngilizlerden, Amerikalılardan aldıkları pek çok çalınmış altınlar vardır. Onlar bu altınlarla sana karşı kuvvet hazırlamaya, seni ezmeye çalışıyorlar.

Yoksul ve mazlum Türk rençperleri, sabrettiğin yeter! Kalk, kendini göster, Türkiye'nin zulüm ve kahır içinde diğer halklarına elini uzat!

Türkiye'nin işçi ve köylüleri! Her zaman aklından bir şeyi çıkarma: Avrupa ve Türkiye'deki bütün sermayedarlar, zenginler, paşalar, ağalar, papazlar, tutucu mollalar Türkiye'de hükmettikçe, sermaye ve para esirliği ortadan kalkmaz ve işçi, köylü, halk kendi devlet ve hükümetine kavuşmaz...

(Bu yazı 1919 yılında yazılmıştır)

Çizim: Ömer Koçbaş

Sıra neferleri

Avni Erakalın
1925-2012

Bir yoldaşın ardından...

Çocukluğunda çeşitli geçici işlerde çalıştıktan sonra 1949'da tekstil işçiliğine başladı. 1951'de İstanbul Tekstil ve Örne Sanayi İşçileri Sendikasının şube sekreteri oldu. 1953'te farklı sendikaların birleşmesiyle oluşan İstanbul Tekstil Sendikasının genel sekreterliğine getirildi. Bir yıl sonra İstanbul İşçi Sendikaları Birliğinin başkanlığına seçildi. Yine 1954'te TEKSİF Genel Sekreteri oldu. İşçi sınıfının Mecliste temsil edilmesi için politik girişimler içinde bulundu. 11 Eylül 1960'ta yeniden İİSB başkanlığına getirildi. Bu sıfatının bir parçası olarak, 13 Şubat 1961'de kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin kurucu genel başkanlığını da o üstlendi. TİP'in beklenen gelişmeyi göstermemesi üzerine, diğer sendikacı arkadaşlarının da onayıyla bir kez daha başka bir partinin listesinden milletvekili olmayı denedi. 31 Aralık 1961 Saraçhane mitinginin tertip komitesinde ve aktif örgütçüleri arasında yer aldı. 1962'de İİSB'nin Türk-İş tarafından kapatılmasından sonra, konfederasyonun Sivas bölge temsilciliğine atandı. TİP'in örgütlenme çalışmalarına katkıda bulundu. Çeşitli sendikalarda uzman olarak çalıştı. 1965 seçimlerinde TİP İstanbul milletvekili adayı oldu. 1967'de DİSK'in kuruluşunda yer aldı. 15-16 Haziran'ın örgütlenmesinde aktif görev yaptı. 1970'lerde DİSK'e bağlı çeşitli sendikalarda çalıştı. 1980'li yılların başında gırtlak kanseri geçirdi ve hastalığı yendi. 1990'larda Emekli-Sen'in sonra Emekli Sendikacılar Derneğinin kuruluşunda yer aldı. 1999'da Sosyalist İktidar Partisi'ne üye oldu. 2000'de komünist adıyla parti kurma yasağına karşı çalışmalar çerçevesinde kurulan "Komünist Parti"nin kurucularından oldu. 2001'de Bank-Sen Onur Kurulu üyeliğine seçildi. 2011'e kadar Sendikalar Derneğinde Basın ve Halkla ilişkilerden sorumlu Başkan yardımcısı olarak görev yaptı.

Bir öncü işçi olarak başlayan, TİP ve devrimci sendikal hareketin saflarında sürdürdüğü yaşamı, Türkiye Komünist Partisi üyesi olarak 26 Ocak 2012'de İstanbul'da son buldu.

TKP yoluna devam ediyor

Türkiye Komünist Partisi, 2014 yılında çevresinde büyük bir şaşkınlık yaratarak, ondan umudu olanları üzen, sınıf düşmanlarını sevindiren bir kriz içinde geçici bir "yokluğa" gömülmüştü.

TKP içinde, esasta partinin mücadele birikimini, kazanımlarını, siyasal hattında, ilkelelerinde ısrarını ve tüm bunların bir parçası olan kadro temelini sorgulayan bir tasfiye girişimi boy vermişti. Yaşanan sorunun temel belirleyenin sınıf mücadelelerinin nesnel zorlukları, partiye yabancı ideolojik/politik akımların yarattığı basınç ve zorlukların sonucunda ortaya çıkan aşınma olduğunun bugün daha net görüldüğünü söyleyebiliriz. Ve elbette tüm bunların parti içi sorunlarla bütünleştiğini.

BİTİŞ DEĞİL BAŞLANGIÇ

İkibuçuk yıl sonra TKP'nin yeniden siyaset sahnesine dönüşü, bu anlamda bir direnci, bir iyileşmeyi ve kurtuluşu ifade ediyor. Ve elbette bu bir mutlu son değil, coşkulu bir başlangıç: Zorlu bir mücadelenin hakkını vermek, Türkiye'nin komünist partisini bugün olduğundan çok ilerilere, olması gereken yere taşımak gerekiyor.

22 Ocak günü Haliç Kongre Merkezi'nde yapılan toplantı, sadece TKP'yi yeniden sahneye çıkarmakla kalmadı, bu toplantıyla TKP'nin önündeki görevler herkes için daha açık hale geldi.

Çoğu okurumuzun bildiği ve takip ettiği gibi, 22 Ocak toplantısı 7 TKP üyesinin partililere yaptığı bir çağrının ürünü oldu. Önce 2014 yılında TKP'nin devamlılığı için sorumlu tutulmuş heyetin, sonra da partinin geleneksel çizgisinin savunuculuğunu yapan Komünist Parti'nin çağrıya olumlu yanıt vermesiyle birlikte TKP'nin yeniden siyaset sahnesine döndüğü güne gelmiş oldu.

Tüm Türkiye'den sözkonusu çağrıya yanıt veren binlerce TKP üyesi İstanbul Haliç Kongre Merkezi'nde 22 Ocak günü buluştu.

ÖRGÜTÜN GÜCÜ

Toplantı için kapıların yaklaşık üç saat önce açılmasıyla birlikte kayıt masaları önünde

kuyruklar oluştu.

Toplantı saatinden bir saat kadar önce salona girişler başladı. Salonun tamamen dolmasının ardından toplantıyı izlemek için merdivenleri ve geçiş yerlerini dolduran katılımcılar fuayeye taştı. Katılımcıların bir kısmı toplantıyı fuayede kurulan dev ekrandan izledi.

Toplantı, çağrıyı yapan 7 TKP'liden biri olan Yaşar Çelik'in salonu selamlayarak saygı duruşuna davet etmesiyle başladı. Saygı duruşunun ardından kürsüye gelen şair Nihat Behram 'Örgütün Gücü' isimli şiirini okudu.

Toplantı yönetiminin oluşturulması, toplantının hazırlık süreci, amacı ve gündemi hakkında katılanların bilgilendirilmesi sonrasında toplantının konukları arasında bulunan Yunanistan Komünist Partisi Siyasi Büro üyesi Yorgos Marinos ve Küba Büyükelçisi Alberto Gonzalez Casals konuşmalarını yaptılar. Casals'ın "bugün aranızda bir büyükelçi olarak değil sizler gibi bir komünist olarak bulunuyorum" diyerek Küba halkı, hükümeti ve Küba Komünist Partisi adına TKP'lileri selamladı.

Casals'ın konuşmasından sonra 2014 yılında TKP'nin devamlı-

lığı için oluşturulan Heyet'in üç üyesinin mesajını heyet adına İbrahim Bulut sundu. Bulut, heyetin ülkenin ve sosyalizm mücadelesinin Türkiye Komünist Partisi'ne duyduğu ihtiyacı görerek, TKP'nin siyasete döndürülmesi için 2016 Temmuz'unda bir çağrı yaptığını hatırlattı ve "bu çağrımız çok sayıda yoldaşımız tarafından heyecanla karşılanmış ve destek görmüştür" diye konuştu.

Bulut konuşmasına şöyle devam etti:

"İlk olarak, geçtiğimiz ay Ankara'da gerçekleştirdiğimiz resmi olağanüstü genel kongre ile partimizin tüzel kişiliği üzerindeki hukuksal tehdit ortadan kaldırılmıştır.

Akabinde, 7 değerli yoldaşımız tarafından, TKP'nin siyasete dönüşünü sağlamak üzere, "Ülke Türkiye Komünist Partisini çağırıyor" başlığıyla tüm parti üyelerine ve heyetimize bir çağrı yapılmıştır. Görüyoruz ki bu çağrı, bugün burada bulunan binlerce TKP üyesi ve dostu ta-

rafından heyecanla karşılanmış.

Değerli yoldaşlar,

Burada görmüş olduğumuz tablo, TKP'nin siyasete dönmesi için gereken iradenin bu salonda bir araya geldiğini göstermektedir.

Heyet olarak 2.5 yılı aşkın bir süredir taşıdığımız sorumluluk ve yetkileri burada oluşan iradenin belirleyeceği yetkili kurula devretmekten mutluluk duyacağız."

MERKEZ KOMİTESİ GÖREV BAŞINDA

Bulut'un konuşmasının ardından Kaya Güvenç heyetin tanıklığıyla da birlikte toplantı iradesinin bir karar oluşturmasının mümkün ve meşru olduğunun görüldüğünü belirtti ve 2017 yılında yapılacak bir TKP kongresine kadar partinin merkezi iradesinin mevcut Komünist Parti Merkez Komite üyelerince oluşturulması ve bu yoldaşların TKP Merkez Komitesi olarak görev üstlenmeleri önerisini salondaki TKP üyelerinin onayına sundu.

Kayıt sırasında üyelere dağıtılan Kırmızı oy kartlarının kaldırılması ve önerinin kabulünün ardından, TKP Merkez Komitesi adına konuşma yapmak üzere Kemal Okuyan kürsüye davet edildi.

"Bir komünist partisi ne işe yarar? Yayın çıkarır. Toplantı yapar. Bildiri dağıtır. Miting düzenler. Örgütlenir. Açıklama yapar. Kongre toplar. Seçime girer. Haklar ve özgürlükler için mücadele verir.

Bu nedir? Binlerce, on binlerce, milyonlarca sayfa evrak, yazı... Günler, haftalar, aylar boyu toplantı... On binlerce top kırmızı kumaş... Ve ileride anlatacağımız anılar...

Hayır bu bir komünist partiyi tarif etmez.

Komünist Parti... Kapitalist düzenin devrilmesine odaklanan, o işleme ebelik, öncülük edecek, kolaylaştıracak partidir.

Toplantılar, bildirimler, gösteriler, yayınlar bunun içindir.

Her şey bunun içindir.

Söz gelimi Fidel Castro kendi egemenlik bölgesinde tek bir gösteri düzenlemedi. Fidel Castro'nun liderliğindeki 26 Temmuz hareketinin seçimlere girdiğini de duymadık.

Şimdi biz bunları söylediğimizde, "Devrimden söz edecek zaman mı?" diye sorulacak. Devrimden ne zaman söz edilir? Devrimin garanti olduğu bir ada mı?

23 Şubat 1848'de Fransa'da

devrim patladı. Ardi ardına gelecek devrimlerin başlangıcıydı. Huzursuzluk ve kriz vardı ama kimse devrimi beklemiyordu.

1880'lerde Plehanov, Genova gölünde sandalda, kürek çekerken; batarsak bu Rus marksizminin sonu olur der. Bir espridir bu ama azıcık da gerçektir. Sandala sığmaktadır Rus marksizmi.

Bolşevik partinin 1916 sonunda 15 binin altında üyesi olduğu biliniyor. Ocak ayında bu sayı 24 bine ulaşıyor. Rusya için çok ama çok düşük sayılar bu. Ama devrimlerin sayı saymaktan daha önemli işleri var belli ki! Aynı parti 1917 Ekim'i'nde iktidara geldi.

Bize Kuvayı Milliye'nin mevcudu kurulduğunda 6500-7000 kişiydi.

Küba'da Granma yatına 82 kişi bindi, 12 kişi kaldı.

Bu hareketlerle kıyaslandığında Alman Sosyal Demokrat Partisi seçmeni çok, yayını çok, üyesi çok, parası çoktu yirminci yüzyılın başlarında. O zaman bu partiye yakın olan ünlü sosyolog Max Weber 1906'da Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin kongresinden sonra şunu söylüyor: "Bu baylar bundan sonra kimseyi korkutamazlar."

Niye böyle dedi? Kimi korkutması gerekiyordu partinin?

Değiştirmek istedikleri düzeni, o düzenin sahibi patron sınıfı korkutacaklardı.

Oysa onlar kendilerini düzene, düzen güçlerine beğendirmeye

ya çalışıyordu.

İşçi sınıfı hareketi ile sermaye sınıfının geleceğini ortaklaşmaya çalışıyorlardı

Daha iyi bir kapitalizmin mümkün olduğuna inanmaya başlamışlardı ve kendi yandaşlarını da buna inandırmaya çalışıyorlardı.

Parlamento ve seçim meselesini fetişleştirdiler.

Kadroları düzenle bütünlüşmeye başladı.

Böyle bir parti devrimci bir güç olmaktan çıkar.

Dostlarımıza güven, düşmanlarımıza korku. Bizim düşmanımız gericilerdir, emperyalizmdir ama her şeyin ötesinde sömürücü sınıflardır.

TKP farklı olmayı hep göze aldı. Medeni cesaret de denebilir. Komünistlerin itici olmaları gerekmiyor ama kendilerini beğendirmek gibi bir hedefleri olamaz. Hele hele düzen güçlerine...

İşçi sınıfı ile sermayenin çıkarları ortaklaşamaz. TKP hep bundan uzak durdu. Ajanlaştırma mekanizması nasıl işliyor? Gülen cemaati, Osman Kavala, AB ya da ABD vakıfları... Bunlar çöpçatanlık müessesesi gibi çalışır. Birileri dayanışma-demokrasi adına doğru-dan paralı elemanlarla dost oluyor,

22 OCAK
PAZAR GÜNÜ,
İSTANBUL HALIÇ
KONGRE MERKEZİ'NDE
BİNLERCE TKP'LİNİN
KATILIMIYLA YAPILAN
TOPLANTIDA TÜRKİYE
KOMÜNİST PARTİSİ'NİN
YOLUNA DEVAM ETTİĞİ
İLAN EDİLDİ.

sonra siz onlarla dost oluyorsunuz. O ittifak sisteminin parçası haline geliyorsunuz. TKP buna karşı hep uyardı, uyanık oldu.

'TKP ASLA BAŞARISIZ DEĞİLDİR'

Daha iyi bir kapitalizm fikri? Geçiniz. TKP'nin mayasında sosyalist iktidar perspektifi var.

Parlamento ve sandık fetişizmi... Şöyle söyleyeyim, TKP'nin, hareketimizin en başarılı olduğu seçim 2015 Haziran seçimleridir. 13 bin. Bir açıdan şaka gibi. Ama o gün Türkiye'de biz liberal tuzağa düşmeyiz diyen bir parti olduğu kanıtlandı. O seçimlerde orak çekiç olmasaydı, bugün burada bu toplantı yapılamazdı. Parlamento ve sandık fetişizminin insanı ne hale getireceğini biliriz, gördük de.

Peki TKP başarılı mıdır?

Bu soru hassas bir sorudur.

Başarısızlık saptaması için kaçırılan tarihsel fırsatlardan söz etmek gerekir. İşin gerçeği, 2001-2014 arasında Türkiye Komünist Partisi'nin kaçırıldığı tarihsel fırsat yoktur. Kaçırılan tarihsel fırsat dediğimizde biz bundan bir devrimci yükseliş, bir devrimci durumu anlarız. TKP'nin yeterince değerlendiremediği fırsatlar vardır ama kaçırıldığı tarihsel bir fırsat yoktur.

Bunun dışında TKP, asla ve asla başarısız değildir. Sözünü ettiğimiz değerleri, Türkiye'nin en güçlü ve yaygın devrimci hareketi olarak sürdürebilme yeteneğini korumuştur bu süre boyunca. Bütün bu süre boyunca TKP hiçbir zaman yerinde durmamış, zorlamış, olanakların ötesinde hedefler koymuştur.

TKP'den bir başarısızlık öyküsü çıkarmak isteyenlere izin veremedik, vermedik.

Şimdi TKP'yi karşısına çıkacak tarihsel fırsatları değerlendirebilecek bir parti haline getirme yükümlülüğümüz var; hep birlikte.

Burada bu yükümlülüğün bilincinde olan bir irade var. Yolumuz açıktır."

Kemal Okuyan'ın konuşmasının ardından 'Yapıcılar' grubunun müzik dinletisiyle toplantı son buldu.

DÜNYA KOMÜNİSTLERİ TKP'NİN SİYASET SAHNESİNE DÖNMESİNİ HEYECANLA KARŞILADI

'Yoldaşça selamlar...'

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ'NİN 22 OCAK'TA YAPILAN KARAR TOPLANTISI İLE TAMAMLANAN KRİTİK DÖNEMİ DÜNYADAKİ DİĞER KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ TARAFINDAN DA YAKINDAN İZLENİYORDU. PARTİNİN 22 OCAK TOPLANTISI İLE SİYASET SAHNESİNE DÖNÜŞÜ BU PARTİLERCE DE COŞKUyla KARŞILANDI.

TKP'nin siyaset sahnesine dönmesi dünya komünist hareketi tarafından heyecanla karşılandı. Dünyanın birçok yerinden 34 parti, 22 Ocak toplantısına mesaj gönderirken, Yunanistan Komünist Partisi (YKP) ve Küba Komünist Partisi temsilcileri birer konuşma yaparak TKP'lileri selamladılar ve partilerinin mesajlarını sözlü olarak iletiler. Küba Komünist Partisi'ni temsil eden Alberto Gonzales Casals, Küba halkının her zaman yanında olan TKP'ye teşekkür etti, TKP'lilerin Fidel'in kaybı sonrasında Türkiye'deki anmalarda gösterdikleri dayanışma ve Kemal Okuyan'ın Havana'daki törene katılmasından dolayı şükranlarını iletti. TKP'nin 22 Ocak toplantısına gelen yazılı mesajlardan bir kısmını yayınıyoruz.

KOMÜNİST PARTİ, İTALYA

Sevgili Yoldaşlar,
Tarihsel adımız olan TKP'yi yeniden kazandığımızı öğrenmek bizi çok sevindirdi. TKP şanlı bir isim ve Türkiye işçi sınıfının gerçek öncü partisine ait... Bir kez daha, militanca dayanışmamızın sizinle olduğunu belirtiyor ve Türkiye işçi sınıfının hakları ve sosyalizm için sürdürdüğünüz sınıf mücadelesinde başarılarımızın devamını diliyoruz. Sizinleyiz!
Komünist selamlar!

İSPANYA HALKLARININ KOMÜNİST PARTİSİ

Değerli Yoldaşlar,
İspanya Halklarının Komünist Partisi Merkez Komitesi içten selamlarını gönderir ve aynı zamanda ulusal ve uluslararası alanda işçi sınıfının çıkarlarını 1920'den beri savunan Türkiyeli komünistleri tanıdığını bildirir. PCPE, KP'nin 2014'teki partiyi bölme girişiminin ardından elde ettiği zaferi memnuniyetle karşılar. İnanıyoruz ki Marksizm-Leninizm çizgisine uygun bir örgüt anlayışı ve disiplin ile siyasi ve ideolojik

pozisyon TKP gibi tarihsel bir ismin yasal statüsünün geri kazanımı için gerekli ana unsurlar oldu. PCPE Türkiyeli komünistlerle ikili görüşmelerde ve her iki tarafın da parçası olduğu Uluslararası Komünist Hareket adına düzenlenen toplantılarda kendini gösteren dikkate değer ortaklık temelinde yükselen dostluk ilişkisini teyit eder. Uluslararası Komünist Dergi, Avrupa Komünist İnisiatifi ve Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri toplantıları analiz ve değerlendirmelerimizin ortaklığının kanıtlarıdır. PCPE, tüm bu alanlarda ve aynı zamanda ikili ilişkiler bağlamında kardeşçe bağların zenginleştirilmesi ve güçlendirilmesi için çalışmaya devam edecektir.

Son olarak, 22 Ocak'ta TKP isminin geri alınacağı etkinliğe katılacak tüm yoldaş ve dostlara selamlarımızı iletmek istiyoruz. Bu olay, Türkiye işçi sınıfını kirli kapitalist sistemden iktidarın fethedilmesi ve sosyalizmin inşası ile kurtaracak devrimci projeye güçlü bir itki sağlayacaktır. Bu olay, görkemli Ekim Devrimi'nin yıl boyunca sürececek 100. yıldönümü kutlamalarının başlangıcı olacaktır.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi! Yaşasın işçi sınıfı mücadelesi! Yaşasın Sosyalizm!

MACARİSTAN İŞÇİ PARTİSİ

Sevgili Yoldaşlar,
Macaristan İşçi Partisi adına ve kendi adımıza, 8 Ocak 2017'deki tarihi kitlesel TKP buluşması vesilesiyle tüm Türkiye Komünist Partisi üyelerine en sıcak tebriklerimizi gönderiyoruz. Sizlerle tam dayanışmamızı ifade ediyoruz.

TKP'nin politik-ideolojik birliği ile örgütsel çerçevesini güçlendirme çalışmanızı ve mücadelenizi takdir ve saygıyla takip ettik. Çalışmanız kuşkusuz tarihsel bir öneme sahip; çünkü Türkiye toplumu şimdi, güçlü Marksist-Le-

ninist bir partiye daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyuyor. İşçi sınıfının ve Türkiye'deki diğer toplamların geleceği büyük ölçüde sizlerin prensipli siyasetinize ve bunun sonucu olan mücadeleye bağlıdır. Sınıf çelişkileri güçlenirken ve kapitalizme karşı savaş bir sınıf savaşına gittikçe daha fazla dönüşürken, kapitalizme karşı sınıf mücadelesinde mevcut deneyiminiz, bugünkü tarihsel dönemde

tüm komünist ve işçi hareketleri için olağanüstü önem taşıyor. Bizler, Macaristan komünistleri, çabanızdan çıkarılan derslerden öğreniyoruz. Deneyiminiz, insanlığı kurtarmak ve ülkelerimizin gelişimini güvence altına almak için tek yolun sosyalizm olduğu inancımızı doğrulamaktadır
TKP ile uluslararası dayanışmamızı teyit ediyor ve sizlere büyük başarılar diliyoruz.

Toplantıya destek mesajı ileten Komünist ve

Alman Komünist Partisi, Arnavutluk Komünist Partisi, Avustralya Komünist Partisi, Avusturya İşçi Partisi, Bangladeş İşçi Partisi, Bangladeş Komünist Partisi, Belarus Komünist İşçi Partisi, Bohemya ve Moravya Komünist Partisi, Brezilya Komünist Partisi, Britanya Komünist Partisi, Devrimci Komünistler Partisi (Fransa), Güney Afrika Komünist Partisi, Gürcistan Birleşik Komünist Partisi, Finlandiya Komünist Partisi, Filipin Komünist Partisi (PKP-1930), Fransa Devrimci Komünist Partisi, Fransa Komünist Yeniden Uyanış Kutbu, Irak Komünist Partisi,

'Sosyalist iktidar için'

YKP MERKEZ KOMİTESİ SİYASİ BÜRO ÜYESİ, YORGOS MARİNOS'UN 22 OCAK 2017'DE TKP'NİN İSTANBUL ETKİNLİĞİNDEKİ KONUŞMASI

Sevgili yoldaşlar ve dostlar, Bugün bu heyecan verici etkinliğe YKP Merkez Komitesi'nin sıcak, yoldaşça selamlarını iletiyor ve hepimize YKP'nin geçmişte olduğu gibi, gelecekte de daima KP'nin verdiği zorlu mücadelede yanında olacağını ifade etmek istiyorum. Nisan 2016'da sizi selamlarken partinizin artık hak ettiği adı almanın ve kendi halkının arasında ve uluslararası komünist harekette Türkiye Komünist Partisi, TKP olarak, mücadele etmenin zamanının geldiğini söylemiştik. Türkiyeli komünistlerin bu kara-

rını selamlıyor ve kutluyoruz.

Değerli yoldaşlar, YKP, yüzlerce insanın hayatına mal olan kanlı saldırıları kınıyor ve Türkiye halkına enternasyonalist dayanışma mesajını iletiyor. Bölgemizdeki emperyalistler arası rekabet, emperyalist savaşlar halklar için acı sonuçlar doğuruyor. Daha kararlı bir tepki göstermek, ortak mücadelemizin bayrağına kadın ve erkek işçilerin, halklarımızın çıkarlarını koyarak örgütlenmek görevimizdir.

Partilerimiz bu bayrağın altında yürüyor ve tehlikeli oyun-

lara, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yaptığı gibi sınır çizgilerine şüphe yerleştiren ve değiştirmeyi amaçlayan savaş çığırtkanlığına karşı çıkıyor. Bu yolda, Türkiye Komünist Partisi ve YKP burjuva sınıflarına, burjuva hükümetlerinin halk düşmanı politikalarına karşı mücadelelerini koordine ediyor; çocuklarımızın harcanmaması için NATO'ya, AB'ye, emperyalist müdahalelere ve savaşlara karşı çıkıyor.

TKP ile YKP arasındaki ilişki, çok karmaşık koşullarda inşa edilen enternasyonalist bir ilişki örneğidir; bu ilişki sınıf çıkarları, her iki ülkede işçi sınıflarının sınıfsal birliği, kapitalizmi alaşağı etme ve sosyalizm-komünizmi inşa etme mücadelesinin kılavuzluğunda yaşanıyor. Aynı şey gençlik örgütlerimiz, Komünist Gençlik ile KNE için de geçerlidir.

Sevgili yoldaşlar, Kapitalizmin tüm yönetim şekilleri tükenmiştir. Her iki ülke liberal ve sosyal-demokrat hükümetler gördü, fakat kriterleri daima kapitalist kârlar, işçilerin sömürüsü, baskı, işsizlik ve halkın yoksulluğu oldu.

Sosyal-demokrat bir parti olan SİRİZA'nın Yunan halkını ve diğer halkları kandırma çabasına karşı çıkıyor ve SİRİZA-ANEL hükümetinin zenginlerin yararına yürüttüğü halk düşmanı siyasi çizgisini açığa çıkartıyoruz.

Berber Erdoğan ve AKP hükümetinin halk düşmanı siyasi çizgisine; Türk halkının mücadelesine karşı yürütülen baskı önlemlerine ve Türkiye'de Barış Derneği'nin faaliyetlerinin durdurulmasına karşı göğüs geriyoruz.

Berber işçi hareketinin içindeki reformizme, sınıf uzlaşmasına, ezen ve ezilenin işbirliğine karşı çıkıyor; insan sömürüsüne son verecek toplumsal ilerlemenin motor gücünü, sınıf mücadelesini savunuyoruz.

Komünist partilerinin burjuva sisteminin sosyal-demokrat hükümetlerine katılma veya onları destekleme gibi fırsatçı pozisyonlarına karşı çıkıyoruz. Kapitalizmin insani olabileceğine

ve kriteri sömürücülerin kâr ve çıkarları olan bir gelişme çerçevesinde halktan yana politikalar üreteceğine dair fırsatçı burjuva illüzyonları ile çatışma halindeyiz.

Uluslararası komünist hareketinin devrimci çizgide yeniden yapılanması için ortak çaba yürütüyor; Marksist-Leninist bir kutup oluşturmak için tüm çabaları destekliyoruz. Uluslararası Komünist Dergi ve Avrupa Komünist İnişiyatifi'ne katılıyor ve; Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri'nin Toplantıları'nda oportünist aşınmalara karşı beraber savaş veriyoruz.

Önümüzdeki dönemde yine aynı yolda yürüyeceğiz. Türkiye ve Yunanistan Komünist Partileri'nin ve her iki ülkede işçi sınıflarının ve halk katmalarının bağlarının güçlenmesi için sorumluluk ve kararlılıkla hareket edeceğiz.

Sorumluluk bilinciyle bu yıl Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. yıldönümünü onurlandıracağız; karşı devrim tarafından sosyalist inşa hakkındaki çarpıtmalarla üstü örtülmeyen sosyalizmin başarılarının göstereceğiz.

Bu yüzyıl, kapitalizmden sosyalizme geçiş yüzyılı olacaktır ve açıkça Türkiye, Yunanistan ve diğer halkların çağdaş ihtiyaçlarının karşılanması işçi sınıfının iktidarında, üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesiyle, sosyalizm-komünizm yolunda gerçekleşecektir.

Sevgili yoldaşlar, lütfen işçi-halk cephesinin ön saflarında mücadele eden ve bu baharda partimizin 20. Kongresi için hazırlanan Yunan komünistlerinin yoldaşça dileklerini ve sevgilerini kabul edin.

Kongremizin şiarı ise: 'Güçlü bir işçi hareketi ve toplumsal ittifak için YKP'yi güçlendir. Sosyalist İktidar için'.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi, TKP

Yaşasın TKP ile YKP arasındaki yoldaşça ilişkiler

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Proleter Enternasyonalizm

İşçi Partileri

İspanya Halklarının Komünist Partisi, Komünist Parti-İtalya, Küba Komünist Partisi, Macaristan İşçi Partisi, Malta Komünist Partisi, Meksika Komünist Partisi, Pakistan Komünist Partisi, Polonya Komünist Partisi, Rusya Komünist İşçi Partisi, Sırbistanlı Komünistler Partisi, Sosyalizm ve Özgürlük Partisi (PSL-ABD), TUDEH-İran, Ukrayna Komünist Partisi, Yeni Hollanda Komünist Partisi, Yeni Yugoslavya Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi

YENİ DÖNEME HAZIRLANIRKEN...

Türkiye Komünist Gençliği hangi yolu açacak?

TKP'LİLER GENÇLİK ALANINDA HER DÖNEM BİR GELENEĞİ TEMSİL ETTİLER. TKP DENİLİNCE AKLA GELENLERDEN BİRİSİ DE DEVRİMCİ GENÇLER VE ÖĞRENCİLER OLAGELDİ. TÜRKİYE KOMÜNİST GENÇLİĞİ HEM BU GELENEĞİ SÜRDÜRECEK, HEM DE BUGÜNÜN GENÇ KUŞAKLARINDA SOSYALİZMİN KALICI MEVZİLER ELDE ETMESİ İÇİN ATAĞA KALKACAK.

22 Ocak'ta Haliç'te gerçekleşen karar toplantısının ardından, TKP'nin gençlik çalışmaları olarak Türkiye Komünist Gençliği'nin yola çıktığı ilan edildi. Yapılan açıklamada TKG'nin, Komünist Gençlik çalışmalarının devamı olduğu vurgulandı ve komünistlerin gençlik çalışmasındaki sürekliliğe işaret edildi.

Elbette isim değişikliklerine taşıyabileceğinden büyük anlam yüklemek doğru değildir. Kimliğin biçimsel öğelerini gereğinden fazla öne çıkarmak, siyasi mücadelede kazanılan mevziler konusunda yanılsamalar yaratabilir. Ancak Türkiye Komünist Gençliği, partili mücadeleyi gençlik alanında sürdürenler ve sosyalizm mücadelesine bu alanda katkı koyanlar için aynı zamanda bir "yeni dönem" anlamına geliyor. Bu yeni dönem, Komünist Gençlik'in ulaşmayı

hedeflediği mevzilere yoğunlaşmak ve bir önceki döneme göre daha donanımlı şekilde hedeflere yönelmek adına önem arz ediyor.

ELDE NE VAR?

Önce "sağlama alınan" ve artık gerisine asla düşemeyeceğimiz noktalara, yani eldekilere bakalım ve ardından elde bulunan mevzilerin bizi hangi hedeflere yönlendirdiğine değinelim.

Türkiye Komünist Gençliği'nin ilan edildiği açıklamada da vurgulandığı gibi, "TKP'ye yakışan" bir gençlik örgütlenmesi, kimliğinin iki ögesine tereddütsüz şekilde sahip çıkmak zorundaydı. Bunlardan birisi, sınıf perspektifi ve bu perspektif doğrultusunda yapılacak sınıf siyasetinin militanı olmaktır ve gençliğe bu sınıfsal öze dayanan bir rol yüklemektir. Bu anlamda TKP'nin gençlik örgütlenmesi, gençliğin sınıf ekseninde mücadele vermesi gerektiğini ileri

sürüyor. "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" sloganında ifadesini bulan çizgiye tereddütsüz sahip çıkmak gerekiyor. İkincisi ise, bu doğrultuda verilecek mücadelenin, bizzat parti saflarında, öncü örgütlenmenin parçası olarak verilmesi gerektiğidir. Gençlik örgütlenmesi, parti örgütlenmesidir. Türkiye Komünist Gençliği çalışması yürüten komünistler, parti üyesidir ve partiyi örgütlerler. "TKP'yi TKP yapan" motiflerden birisinin bu olduğunu söyleyebiliyoruz.

2014'te yaşanan ayrışma, başka birçok şeyin yanı sıra, bu iki noktadaki aşınmayı da manipüle etmiş, "gençliğin dinamizmini görmezden gelmek", "gençliğin potansiyelini parti mekanizmasında heba etmek" gibi anti-komünist repertuardan seçilmiş söylemler eşliğinde ucu açık bir savrulmayı tetiklemişti. Komünist Gençlik, buna direnen komünistlerin gençlik alanındaki

yanıtı olarak bir yeniden kuruluş gerçekleştirdi ve 2017 Ocak ayında tamamen kapanan bu perdeyi, bahsedilen kırmızıçizgilerde taviz vermeden geride bıraktı. Türkiye Komünist Gençliği, bu yeniden kuruluşun ve ara dönemin kapanması, "TKP'ye yakışan" bir gençlik örgütlenmesinin kazan-

Sermaye karşıtlığına ve aydınlanma kavgasına devam!

Geride bıraktığımız dönem, üniversitelerde ve liselerde yürütülen siyasi mücadelenin iki ögesinin son derece isabetli seçildiğini de teyit etmiş oldu: sermaye karşıtlığı ve gericiliğe karşı aydınlanma mücadelesi. Gericiliğe karşı mücadele Türkiye'de farklı kesimlerin bir şekilde parçası olabildiği gündemlerden birisi olmayı sürdürüyor. Ancak Türkiye solundaki dağılıma haline de paralel olarak, emekçilerin sesi olmak, işçiler adına konuşmak ve

patronlardan hesap sormak doğrultusundaki kapitalizm karşıtı pozisyon büyük oranda terk edilmiş durumda. Türkiye Komünist Gençliği, tam olarak bu eksene kendisini yerleştirecek.

Üniversite ve liselerde, müfredatla ilgili tartışmalardan, kariyer güzelleme kadar neredeyse her konuda patronların borusunun ötmesine karşı, sınıfsal bir hattın örülmesi son derece önemlidir. Geride bıraktığımız dönemde, bu görevin bütünüyle komünistlere

ait olduğunu görmüş olduk. Şişecam işçisinin hakkını gasp eden patronların temsilcilerine Boğaziçi Üniversitesinde verilen yanıt, Galatasaray Üniversitesinde Renault temsilcisinin protesto edilmesi ve benzeri örnekler, kariyer balonunun üniversiteliler nezdinde çoktan patladığını gözler önüne serdi. İşçi sınıfının sesini kampüslere taşımanın yalnızca komünistlere ait bir görev olduğunu da...

dığı mevzilerden bir adım ötesine uzanması anlamına gelecektir. TKG, eldeki mevzileri gözü gibi koruyacak ama bunları asla abartmayacaktır. Bunların gereği olarak hedeflerine yürüyecektir.

NEREYE GİDİYORUZ?

Eldeki mevziler bizi nereye yönlendiriyor? Bu mevzilerin hakkını vermek için nereye odaklanmak gerekiyor? TKG, bu soruların yanıtlarını vermeye çalışarak yola çıktı.

Öncelikle sosyalizmin gençlik içerisinde daha örgütlü, daha kalabalık olması gerekiyor. Örgütlenmenin yalnızca sayısal bir artış olmadığını söylemeye bile gerek yok; örgütlenme, toprağa kök salmak olarak görülmeli. Ancak bu olgu, komünist gençleri somut bir hedefe yönelmekten alıkoymamalı: TKG çok boyutlu bir mücadele verecek ve bu mücadele kesinlikle daha kalabalık,

daha örgütlü verilecek. Gençlik içerisinde bir geleneği temsil etmek, ancak bu hedefe odaklandığı durumda gerçek temellere kavuşabilir.

Türkiye'nin toplumsal yapısında artık şüphe götürmeyen olgulardan birisi, ister işsizlik ve geleceksizlik kısılcığında olsun, ister sağcı ailelerin baskısı altında olsun, gençlerin düzenden kopmak ve bir alternatifine yönelmek için muazzam bir olanak teşkil ettikleridir. İşsizliğin ve çıkışsızlığın aynı zamanda çürümeye ve dinci-faşist örgütlenmelere kapı araladığı verisi, bu gerçeği değiştirmiyor. TKP'liler, dozu gittikçe artan bu çıkışsızlığın içerisinde gençlere el uzatmak ve tek bir kişinin örgütlenmesi için bile yoğun bir emek harcamak konusunda sorumluluk taşıyorlar. TKG, bu görevin peşinden gidecek ve örgütlenmeyi bu zemine yerleştirecek. Gençlerin kendi

ayakları üstünde henüz durmaya başlarken düzenin karanlığı içerisinde yönünü kaybetmesine izin vermeyecek.

Hem gençliğe ilişkin bu sorumluluk, hem de bahsedilen sınıfsal konum, kültürel ve ideolojik olarak çerçevesi iyi belirlenmiş ve planlanmış bir müdahaleyi gerektiriyor. TKG'nin gittikçe güçlenen ve büyüyen bir örgütlenme haline gelebilmesi, ancak kültürel ve ideolojik alandaki tercihlerini ısrarcı ve ciddi bir çerçeveye ortaya koymasına bağlı.

Komünist Gençlik'in de ileri sürdüğü gibi, gençliğin sınıf mücadelesinin gerekleri doğrultusunda örgütlenmesi, aynı zamanda bazı değerlerin öne çıkarılmasını zorunlu kılıyor. Boş vermişliğin yerine adanmışlığın, tembelliğin yerine çalışkanlığın, bireyciliğin yerine örgütlü bir yaşamın konulduğu bir değer-

ler kümesi, sosyalizmin gençlik içerisinde derin bağlar yakalayabilmesi adına son derece önemli. Bu değerler aynı zamanda, orta sınıf reflekslerinin eğitilmiş gençler içerisindeki hakimiyetini kırmak ve dünyaya emekçilerin penceresinden bakmanın yaygınlaşması için de kritik önemdedir. Türkiye Komünist Gençliği, bu değerlerin aynı zamanda siyasi mücadelenin konusu olduğunu, siyasi örgütlenmenin bu değerleri yayma görevini üstlenebileceğini gösterecek.

DEVİRİMCİ YAŞAM

TKP'nin gençlik çalışmaları, bu doğrultuda bazı somut adımlar atmak ve TKG'nin aynı zamanda bir "yaşam alternatifi" sunabilmesini sağlamak kararında. Örnekler üzerinden gitmekte fayda var: İşçi sınıfının hali hazırda üyesi olan ya da okulu bitirdiği gibi sınıfa katılacağı kesin olan meslek liselerinde uyuşturucuyla, arabesk kültürle, boş vermişlikle mücadele etmeyen bir komünist gençlik örgütlenmesinin mevzi kazanmasının mümkün olmadığını bilen, bunun gereğini yerine getirmeye çabalayan bir çalışma olacak Türkiye Komünist Gençliği. Liselilerin okul sonrası yaşamlarını planlayabilen, üniversite tercihlerinde yol gösterebilen, kendilerini örgütlü ve gelişkin bireyler olarak hayatta var etmelerini kolaylaştıracak partizan müdahaleler yapmayı hedefleyecek.

Benzeri bir planlama üniversiteliler için de fazlasıyla önemli. Artık üniversitelerde verilen eğitimin bir formasyon sunmaktan uzak olduğu ve kampüslerin öğrencilere kendiliğinden bir "ilerletici" zemin sunmadığı ortada. TKG, üniversitelilerin hem okulda geçirecekleri senelere, hem de mezun olduktan sonraki yaşamlarına ilişkin söz söyleyecek ve yaşamın bir bütün olarak kavranmasını ve sosyalizm mücadelesinin gerekleri doğrultusunda biçimlendirilmesini hedefleyecek.

TKG, sınıf siyasetini üniversitelere, liselere ve genç emekçilerin dünyalarına taşıırken, aynı zamanda bir okul olmayı hedefleyecek. Hem hayatta dik durmaya ve gelişkin bir birey olarak şekillenmeye yönelen, hem de partili mücadelede yaşam boyu sürecek olan görevlere hazırlayan bir okul...

KEMAL OKUYAN

Ahmaklık da evrens

22 Ocak 2017, Türkiye Komünist Partisi'nin siyaset sahnesine döndüğü tarih. Sistem içi çözümleri, sermayenin dünyasında tercih yapmayı, burjuva partileriyle flört etmeyi açıkça reddeden, devrimci bir perspektifin yaratıcı ve etkili bir politika için engel olmadığını iddia eden, gerektiğinde yalnız kalmayı göze alabilen bir partiden bahsediyoruz.

Türkiye Komünist Partisi'ni Türkiye Komünist Partisi yapan nedenlerden...

Kadrolarını, dostlarını, emekçi halkı uyanık ve titiz olmaya çağırıyor Türkiye Komünist Partisi. Kriz dinamiklerinin etkisini iyice artırdığı bir ortamda uluslararası ve ulusal ölçekte emperyalist ülkelerin ve sermaye gruplarının dünya halklarını, ezilenleri, her zaman toplumsal ağırlığının ötesinde bir etkiye sahip "sol"u etkilemek, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için çabalarını artırdığını ısrarla vurguluyor bu parti.

Alman Devleti'nin Can Dündar'a siyaset yapma kanalları açması, onu himayesine alması, Erdoğan'ın zorbalığını dengelemeye dönük masum bir davranış olarak görülemez. Aynı Alman Devleti'nin geçmişte çok daha büyük gaddarlıklara gözünü kapadığını biliyoruz; kendi gaddarlıklarını tartışmayalım bile...

Bir büyük gücün koruması altında siyaset yaparak etkili olunamayacağı düşüncesi her koşulda doğrulanmıyor. Bu biraz dünya nesnellğine, biraz solun iç dengelerine, biraz devrimci hareketin gücüne bağlı.

Fethullah Gülen yıllarca etkili oldu Türkiye'de ve ABD bağımlı bilmeyen yoktu. Erdoğan'ın son kuşatmada açıkça Putin'in koruması altına girdiği de ortada. Bu anlamda Can Dündar'ın Almanya serüveninin illa "vatan hainliği" yaftasıyla sonuçlanması gerekmez.

Bu ülke, ABD'den silah ve

eğitim olarak "ulusal kurtuluş savaşı" verilebileceği fikrini kabullenen bir "sol"a, kendisini kurtarmak için büyük güçler arasındaki çekişmede bir oraya bir oraya seğirten Erdoğan'a "milli kuvvet" sıfatı verenlere tanık oldu.

Konumuz Can Dündar değil aslında, sadece bir örnek o. Olay çok büyük. Ayrıca daha yeni başlıyor.

ABD'de yaşanmakta olan büyük kavgayla birlikte, Sovyetler Birliği sonrasında dünyada çıkar çatışmalarının temel güçleri olarak belirleşen üç odağın her birisinde onarılması çok güç çatlaklar ortaya çıkmış durumda.

Avrupa Birliği'nde Almanya, Fransa ve İngiltere arasındaki sorunlar yeni değil kuşkusuz ancak İngiltere'nin geçen yılki referandumla AB'den çıkma noktasına gelmesiyle birlikte işler iyice karıştı. Bu gelişmenin Avrupa Birliği'ni rahatlatacağı, birliğin konsolide olacağı iddialarının bir temeli yok. Gerçek, Almanya'nın giderek daha fazla kendi çıkarlarını gözeterek hareket ettiği.

Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti ve daha az iddialı olmak üzere İran'ın yer aldığı Avrasya bloğu, ABD'nin saldırganlığına ve ekonomik-siyasi kuşatmasına karşı pragmatik hesaplarla oluşmuştu. Ancak bu üç ülke ABD saldırganlığını bir ötekine yönlendirme isteğinde olduğu gibi, son derece kritik bir coğrafyada yalnızca ABD ve diğerleriyle değil, kendi aralarında da rekabet etmekte. Özellikle Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkilere yakından bakılınca, ortada kalıcı ve stratejik hedefleri belirginleşmiş bir ittifakın kesinlikle olmadığı görülür. Çin'in Rus sınırına yeni füze sistemleri yerleştirme kararı buzdağının sadece görünen kısmı. Bu iki ülke daha önce Irak, Hindistan ve Suriye'de de birbirlerinin ayağına basmıştı. Trump'la beraber daha fazla karşı karşıya gelecekler.

Ve şimdi ABD... Hep ABD çıkarlarından söz ederiz, şimdi artık tek bir ABD olmadığı, bu ülkenin farklı uluslararası ittifaklar arayan iki temel burjuva kampa bölünmekte olduğu görülüyor. Kuşkusuz burada belirleyici olan ABD kapitalizminin kendi iç dinamikleridir. ABD ekonomisi sürdürülebilir bir modele oturmuyordu yıllardır. Bu patladı. Ancak söz konusu olan, on yıllardır emperyalist sistemin hegemonik gücü olmayı becermiş, hemen her bölgede askeri, üssü, operasyon merkezleri olan bir ülke. Böyle bir ülkede kızışan iç kavga, kendisine uluslararası bir zemin de yaratacağı mutlakla.

Daha fazlası da var. Rusya, Başkanlık seçimlerine internet üzerinden müdahale iddiaları bir yana, ABD'deki

“ TÜRKİYE'DE DE SOL İKİ KAVRAM ÜZERİNDEN SÜREKLİ OLARAK SİSTEM İÇİ KAVGALARA BAĞLANIYOR: DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK! TEKELLERİN DÜNYASINDA DEMOKRAT ARANIYOR; SERMAYENİN MİLLİSİNİN ARANMASI GİBİ... OYSA KAPİTALİZMDE DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜKLERİN SINIRLARINI KÂR MEKANİZMALARI BELİRLER; ULUSAL ÇIKARLARI VE SINIRLARI DA! BUNCA YAŞANANDAN SONRA UFKUNU BUNLARLA SINIRLAMAK AHMAKLIK DEĞİL DE NEDİR? ”

Seldir

siyasi gelişmelere doğrudan etkide bulunmaya devam ediyor. İsrail'den sonra ilk kez bir başka ülke ABD'nin siyasal ve ideolojik dinamiklerine bu kadar sokulabildi.

Bunlar değerlendirilmesi gereken, ciddi sonuçları olan gelişmeler.

Bizi ilgilendiren ise emperyalist sistemde açıkça bir zayıflamaya işaret eden bu gelişmelere devrimci bir stratejiyle yaklaşım, yanıt geliştirmek. Ulusal ve uluslararası ölçekte.

Solun bu karmaşada ahmakça davranmasının önüne geçilmeli. Ahmaklık her yerde. Ahmaklık sermayenin dünyasında taraf olmak, dost aramak, strateji üretmektir. Avrupa'da bir kısım Marksist, Trump'ın iktidarı yeniden ABD halkına iade ettiğini ileri sürmeye başladı. Neoconların saltanatı yıkılmış

yerine halk iradesi geçmişmiş. "Yetmez ama evet" in rezil bir versiyonu bu. Öte yandan önemli bölümü Clinton ve tayfasınca finanse edilen Trump karşıtı gösterileri "devrimci yükseliş" diye tanımlayanlar var.

Çok sert!

Renkli devrim işleri de karıştı anlayacağınız. Şimdiye kadar dolar saçarak başka yerlerde toplumsal hareketler yaratma tekeli ABD'deydi, bugün durum değişiyor. Kimilerine göre Rusya kendine özgür bir "renkli devrim" müdahalesinde bulundu ABD'de ve Clinton'un ipini çekti. Başkaları ise Trump aleyhtarlığında renkli devrim taktiklerinin kullanıldığında hem fikir.

Burada esas olan, farklı sermaye gruplarının kendilerine meşruiyet sağlamak için sola ait kavram ve söylemlerden yararlanması. Daha acısı, bizzat

solun kendisinin bu kirli savaşta kullanılması, saf tutması.

Evet, ahmaklık her yerde.

ABD'de şu anda bağımsız bir işçi sınıfı hareketi kılıcı ata-bilse, bunun inanılmaz, tarihsel sonuçları olur(du). Aynı şey Putin Rusyası için de geçerli. Bu yıl Ekim Devrimi'nin 100. yılı. Putin kurtulamıyor Sovyetler Birliği hayaletinden, kurtulamayınca ustalıklı onu kendi çıkarları için istismar ediyor. Şimdi devrimin 100. yılında çareyi Rus Devrimleri'ne sahip çıkmakta buldu! Sosyalist Ekim Devrimi'ni ve onu önceleyen burjuva demokratik Şubat devrimini tek bir potada eritecek ve tarihimize sahip çıkıyoruz diyecek. 1917'yi tek bir devrim olarak ele almak doğrudur, Ekim'in Şubat'ın aşılması hatta yadsınması olduğu ekiyle...

Rusya'da hemen her şey Sovyetler Birliği'ni geri çağırır-

ken sosyalist devrimci bir siyasal gücün ağırlık koyamaması ne kadar yazık.

Türkiye'de de sol iki kavram üzerinden sürekli olarak sistem içi kavgalara bağlanıyor: demokrasi ve bağımsızlık! Tekellerin dünyasında demokrat aranıyor; sermayenin millisinin aranması gibi...

Oysa kapitalizmde demokrasi ve özgürlüklerin sınırlarını kâr mekanizmaları belirler; ulusal çıkarları ve sınırları da! Bunca yaşanandan sonra ufkunu bunlarla sınırlamak ahmaklık değil de nedir?

TKP ahmaklıktan kurtulmaya çağırıyor.

Emekçiler dünyayı değiştirmeye yeter.

Yeter ki, çökmekte olan bir sistemin, çürümekte olan asalak bir sınıfın penceresinden bakmayı terk etsinler.

METAL GREVİNDEN GERİYE KALANLAR

İŞÇİ SINIFINA GÜVENİN

METALDE YAŞANANLAR EN BASİT HALİYLE BİREYSEL İŞÇİNİN HAKLARINI ARAMAK İÇİN TOPLU MÜCADELE ETMESİ ANLAMINA GELEN EKONOMİK MÜCADELEDEN FAZLASINA İŞARET EDİYOR. GREV YASAĞINA KARŞI FABRİKALARDA GERÇEKLEŞTİRİLEN EYLEMLER VE ALINAN SONUÇ, İŞÇİLERİN SADECE BİRLİKTE HAREKET ETMESİNİN DEĞİL ÖRGÜTLÜ HAREKET ETMESİNİN ÜRÜNÜ. SINIFA GÜVENİN, SINIFIN ÜYELERİNİN BİRBİRLERİNE GÜVENMESİNİN, SONUNA KADAR BİRLİKTE HAREKET EDEBİLMENİN GÜVENCESİ İSE ÖRGÜTLÜLÜK.

Bu kez işe yaramadı. Patronlar, hükümeti bir kez daha imdadına çağırıp 20 Ocak sabahı Birleşik Metal-İş'in EMİS'e (Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası) bağlı 13 fabrikada başlattığı greve birkaç saat içinde yasak getirmeyi başardılar ama işçilerin işbaşı yapmasını sağlayamadılar. Oysa grev yasaklanır yasaklanmaz işçilerin kuyruğunu kıstırıp vardiyasına geleceğini, sonra da paşa paşa üretime başlayacağını düşünüyordular.

Öyle olmadı. Grev yasağının ardından yapılan işbaşı çağırısına tek bir işçi bile uymadı. Hiç

kimse arkadaşını satmadı, üç gün boyunca bir tanesi bile fabrikaya uğramadı. Vardiya saatleri geldiğinde tutanak tuttu patronun avukatları. Tek tek isimlerini yazdılar işçilerin "bu vardiyada işbaşı yapmadı... diğer vardiyada da yapmadı... bugün de gelmedi..." diye.

İşbaşı yapmaları için patronların günlerdir beklediği işçiler nihayet üçüncü günün sonunda geldiler. Gece vardiyasında kartlarını basıp içeriye girdiler. İş elbiselerini giyip tezgahların başına geçtiler. Geçtiler ama ne bir makara sardı o tezgahlarda ne bir vida döndü. Saatler geçti,

çıt çıkmadı üretim hollerinden. Tek bir makine sesi duyulmadı sabaha kadar. Sonra vardiya bitti. Üstlerini değiştirip çıkış turnikelerinden geçtiler ve ayrıldılar fabrikalardan. Sonra diğer vardiya geldi. Bir önceki vardiyadaki gibi, çalışmadı hiçbirisi.

Deliye döndü patronun adamları. Öğle saatlerinde dolaşmaya başladılar işçileri. Avukatlar sendika temsilcilerinden yazılı savunma istediler. Kimse ne bir kâğıda imza attı ne de birbirine "eyvah" dedi.

Olmadı yani. İşçiler "grev yasağını tanımıyoruz" dedi ve üretmedi.

Sonra...

Sonrası deliye dönenlerin bu kararlılık karşısında mecburi geri adım atmasıdır. Bakan sendikayı arar, iki tarafı da görüşmeye çağırır ve o saate kadar burnundan kıl aldırılmayan patron cephesi, işçilerin temsilcileri ile yeniden pazarlık masasına oturmak zorunda kalır.

Bu mücadele içinde pazarlıktan çıkan parasal sonuç önem sıralamasında en başta durmuyor ama bu noktada azımsanmayacak bir kazanım var. İşçiler grev yasağına meydan okuyarak 1 Eylül 2016 tarihinden itibaren ilk altı ay için ücretlerine orta-

lama 443-510 lira arasında net zam aldılar. Fazlası var ama daha önemlisi grev yasağına karşı kazanılmış büyük bir başarı var.

Türkiye’de grev yasaklama burjuvazinin, kendi siyasi temsilcilerine bellettiği bir sınıfsal reflekstir. Özellikle 12 Eylül sonrasında imalat sanayinde neredeyse sıfır grev riski ile üretim yapma lüksüne sahip bir sermaye sınıfıdır söz konusu olan. Küçük bir bölümünü sendikalı bırakmış, onun da neredeyse tamamını kendi kontrolündeki sarı sendikalara teslim etmiş olan sermaye sınıfı, istikrarı işçilerin örgütsüzlüğünün sürekliliğinde yakalamıştır.

Şimdi metal işkolunda bu istikrarın sürmeyeceği ortaya çıkmış durumda. Bunu birinci olarak başa yazmak yerindedir. 2010’da sınırları zorlanan, 2015’de geleneksel patron örgütü MESS’in neredeyse parçalanmasına neden olan metal grevleri, 2017’de yine bir grev ertelemesine rağmen işçiler lehine sonuç veriyorsa buradan yürünecek sağlam bir yol açılıyor demektir. Bu açılan yolda metal işçilerinin elindeki mevcut sendikal örgütlülük, günün Türkiye’indeki teslim alınmış, hatta sıfırlanmış sendikal hareket düşünüldüğünde güvenli bir liman aslında. Birleşik Metal-İş, bugün metal işçilerinin patronlar karşısında daha fazlasını zorlayabilecekleri çok önemli bir mevzi haline gelmiş durumda.

Bu grevin başka ve en az yukarıda aktardıklarımız kadar değerli kazanımları var. Grev, sağlam bir işyeri örgütlenmesidir. İşçinin üretimi nasıl yapıyorsa, gerektiğinde onu dilediği kadar düşürmeyi, gerektiğinde ise hiç yapmamayı, üstelik bunu tepesinde kılıç sallanırken yapabilmeyi becerebilmesi, işyerinde örgütlü olması demektir. Üretim mekanına hakim olmak örgütlü işdir. İşçilere yıllardır unutturulan özelliktir bu. Yeni örneklerinin ortaya çıkması çok ama çok iyidir.

Sonra başarılı grev işçiyi kim-

Kilometrelerce double yol Bol bol grev yasağı

Erdoğan’a başkanlık getirecek anayasa değişikliği görüşmelerinin tozu dumanı arasında, iki gün arayla beş ayrı işletmede grevlerin Bakanlar Kurulu karar ile yasaklanması, AKP iktidarının sınıfsal özünün en yalın görüntüsüdür. Ve aynı anlama gelmek üzere bu iktidar Türkiye burjuvazisinin eseridir.

Bu yasaklanan ilk grev değildi elbette. AKP iktidarının bu konudaki sicilinin hayli kabank olduğu biliniyor. Lastik, cam, madencilik, metal işkolu, akla gelen hangi kritik sektör varsa, işçilerin toplu pazarlık hakkına patronlar çağırır çağırılmaz müdahale etti bu hükümet. İktidar boyunca yüze yakın işyerinde grev uygulamasını Bakanlar Kurulu kararlarıyla yasakladı. Yasakladıklarını ise kimi zaman doğrudan grev kısıcılığı yaparak engellemeye çalıştı. Çaykur’da grev başladığı gün binlerce mevsimlik işçiyi işe erken çağırarak, Darphane grevinde baskı makinalarını fabrikadan kaçıran, THY grevinde polis sopasıyla greve katılımı engellemeye çalışarak bu kara sicile bir de grev kısıcılığını ekledi.

lik verir. Yanındaki arkadaşına güvenmesini öğretir. Güvendiği arkadaşıyla beraber hareket ettiğinde elde ettiği muazzam gücü gösterir. Bu dönüşüm işçileri, üretim ya da hizmet alanındaki amaçsız kalabalıklar olmaktan çıkarır, sınıf yapar.

Memleketi karanlıktan çıkaracak tek güç budur. Bunun için işçi sınıfına güvenin.

Bu gücün içinde işçi sınıfının çıkarlarını başa yazan siyasetin inatla örgütlenmesi gerekir. Bunun için kendinize güvenin.

■ Alpaslan Savaş

Sermaye hükümetleri bunu hep yaptı

Siyasi ortam biraz mutedil olsa, şöyle mesela bir sosyal demokrat iktidar olsa grev hakkının bu denli baskılanmayacağına dair solda yaygın bir kanaat her zaman oldu. Oysa iki sınıf arasında yaşanan ve son derece güçlü bir çatışma olan grev söz konusu olduğunda sadece patronlar değil,

onların siyasi temsilcilerinin de devreye girmesi sürpriz değil. Grev hakkının yasal çerçeveye kavuştuğu 1963 yılından 12 Eylül faşist darbesine kadar geçen süre zarfında patronlar muhatap kaldıkları grevlerde hükümetlere tam 252 erteleme kararı çıkarttılar. Tamamına yakını

da “milli güvenliğe aykırılık” gerekçesi taşıdı.

70’li yılların Karaoğlan’ının başbakanlığındaki üç Ecevit hükümetinin yasakladığı grev sayısı 48’di. Sosyal demokrasinin önceliği, en solda olduğu dönemde bile, hep sermaye sınıfının ihtiyaçları oldu.

ZORUNLU GİRİŞLER BAŞLADI, ÇIKMA HAKKINIZI KULLANIN

Bireysel emeklilik soygunu

ZORUNLU BİREYSEL EMEKLİLİK SİGORTASI UYGULAMASI OLARAK LANSE EDİLEN DÜZENLEME, ÇALIŞANLARDAN YAPILAN ZORUNLU KESİNTİLERLE OLUŞTURULAN FONUN UZUN VADEDE YAĞMALANMASINA, KISA VADEDE İSE BAŞKA HAKLARIN GASPI İÇİN KULLANILMASINA HİZMET EDİYOR. ÇIKMA HAKKINI KULLANAN BİR BANKA ÇALIŞANI SOYGUNUN DETAYLARINI ANLATTI.

OHAL döneminde birçok yasal düzenlemeye imza atan hükümetin icraatlarından en önemlisi, bireysel emeklilik sisteminin (BES) yaygınlaştırılmasına dönük bir kanun çıkarmak oldu. 45 yaş altında çalışanların ücretlerinden yapılacak kesintilerle, milyonlarca ücretli sisteme zorunlu olarak dahil edildi.

Kamuoyu gündemine geldiği ilk dönemlerde 'Zorunlu BES uygulaması' olarak lanse edilen düzenleme, zamanla 'Otomatik BES' ismini alırken, hem özel sektör hem de hükümet yetkilileri tarafından söz konusu sistem sürekli gündemde tutuldu.

İşsizlik sigortası fonunun, amacı dışında kullanıldığı ve OHAL döneminde hükümetin sermayeye kapıları ardına kadar açtığı düşünüldüğünde; BES'in en önemli amacının patronlara yeni kaynak yaratmak olduğu, bu devasa kaynağın yatırım için sermayenin emrine verileceğini düşünmek hayalcilik olmaz.

10 Ağustos'ta yasalaştırılan ve 24 Ağustos'ta yürürlüğe giren BES düzenlemesinde, '60 gün içinde cayma hakkı' maddesi yer alıyor. Sisteme dahil edilen çalışanların çok büyük bir bölümü, Ocak 2017 maaşlarını Şu-

bat başında alacaklar ve otomatik kesinti bu aşamada yapılmış olacak. Maaş ödemelerinin peşin yapıldığı banka çalışanları içinse, otomatik kesinti bu ay başında gerçekleşti ve 'cayma hakkı' için süre başladı. Birkaç hafta içinde çok sayıda çalışan bu hakkı kullanmış oldu.

Zorunlu BES'e dahil edilen bir banka çalışanıyla BES'e nasıl dahil edildiği, sistemde yer alan 'fon seçme' işleminin neye göre belirlendiği ve BES'ten çıkışı neden tercih ettiği üzerine konuştuk.

Bireysel Emeklilik Sistemine girişiniz, yayımlanan kanun kapsamında zorunlu olarak mı gerçekleşti, yoksa sizin mi talebiniz oldu? Süreci biraz anlatabilir misiniz?

Sisteme girişim bilgim dışında gerçekleşti, kesintiyi bordro-ba bakınca anladım. Zorunlu bireysel emekliliğin başlayacağı konuşuluyordu ama süreç hakkında karmaşa vardı, kimse ne zaman başlayıp ne kadar süreceğini bilmiyordu. Aylık ödenecek katkı payı miktarını, çıkışta bizi bekleyecek yaptırımları, paramızın hangi fonlarda kim tarafından yönetileceğini, 20'den fazla emeklilik şirketi arasından hangisini seçmemiz gerektiğini... Bunların hiçbirini bilmeden, kendimizi zorunlu BES'in içinde bulduk.

Bireysel Emeklilik Sistemine girerken, prime esas kazancınızın % 3'ünün maaşınızdan kesilmek zorunda olduğunuz bilgisi var. Bu kapsamda, asgari ücret ve asgari ücretin biraz üzerinde çalışan bir işçinin maaşından yapılacak bu kesinti oldukça yüksek değil mi?

Kesinti miktarı gerçekten çok fazla. Zam olarak verdiklerinden fazlasını almaya çalıştılar tasarruf adı altında. Kimse bu ülkede sokağa çıktığında bile akşam eve sağ salım geri geleceğinin garantisini veremiyorken, insanlara emeklilik döneminde hayal satmaya çalıştılar.

Katkı payını brüt maaşın yüzde 3'ü olarak sabitlemeleri, önümüzdeki senelerde maaş zamlarımızın tırpanlanacağına kanıtı. Üstelik devlet katkısının kaç yıl daha devam edeceğinin bilgisi de net değil. Muhtemelen, insanlar sisteme zorunlu olarak angaje edildikten sonra devlet katkı payı vermeyi kesecektir. Zaten devlet katkısını hak etmek için ciddi zorluklar bulunuyor sistemde. Devlet katkısını hak etmek için, 10 yıl katkı payı ödeyip 56 yaşını beklemek gerekiyor. Bu süre öncesinde BES'ten çıkanlar içinse, hem devlet katkısı miktarı ciddi oranda azalmış oluyor hem de fon getirilerinden yüzde 15 gelir vergisi kesiliyor. Emeklilik şirketlerinin ödediğimiz katkı paylarından kestiği yönetim gider kesintileri, fon işletim kesintileri, çıkış aidatı gibi kesintiler de olabiliyor.

Sistemden çıkışı neden tercih ettiniz?

Sistemden çıktım çünkü; yüksek ihtimalle fonların batırılıp, biriktirdiğimiz tutarların enflasyon karşısında her gün biraz daha eriyeceği bir sonuç çıkacaktı önümüze. Zaten hali hazırda,

zorunlu BES başlamadan önce, bireysel emeklilik fonları kötü yönetilip zarar ediyordu. Sistem, bankalar tarafından istismar edilip, insanlara çıkışta karşılaşacakları zorluklar veya kesintiler anlatılmadan, "kumbara hesabı" vb. isimlerle sunulup insanlar yanıltılıyordu. İnsanlara kredilerin yanında "BES yapmazsanız krediyi kullandırtmayız" denilerek satıldı.

Bunda banka yönetimlerinin, BES'i uzun süreli bir kaynak olarak görüp, çalışanlarına inanılmaz satış baskısı uygulamalarının rolü büyük. Türkiye'de emeklilik şirketlerinden ziyade banka şubelerinde bu ürünün satışı gerçekleştiriliyor. Başından beri, banka yönetiminden banka emekçilerine karşı mobbing unsuru olmuş bu ürün, katılımcılar için ciddi belirsizlikler taşımakta. Mesela 56 yaşına geldiğinde ne tutarda bir emeklilik maaşını hak edebileceğinin ya da para miktarının artış veya azalış göstereceğinin garantisi veya sözü verilememekte.

Bireysel Emeklilik Sistemine dahil edilen herkesin bir fon seçmesi gerektiğini belirttiniz. Bu fonlar nasıl seçiliyor? Yurttaşların, bu fonların içerisine hakim olması ve bilinçli bir seçim yapabilmeleri mümkün mü?

Bireysel Emeklilik Sisteminde fon seçiminin katılımcıya bırakıldığı sadece teoride doğrudur. Zaten, insanlara yalnızca cazip tarafları anlatılan ve karşı tarafın rızası olmadan satılan bir üründe, fon tercih hakkı vermeleri sadece komik. Bireysel emeklilik formları, genelde kredi sözleşmesinin yanında insanlara imza attırılan, kimsenin çoğu zaman neyi imzaladığını bilmediği bir süreç. Bu fonlar her emeklilik şirketinde farklılık gösteriyor ve

Haklarınızı yedirmeyin!

Anlattıklarınızdan Bireysel Emeklilik Sistemi'nin aslında bahsedildiği gibi kişiye yarar getiren bir tasarruf sistemi olmadığını insanların birikimlerine el konulduğu bir düzenleme olduğunu görüyoruz. Zorunlu olarak sisteme dahil edilenlere önerileriniz neler?

İş yerinde 16 kişiyiz 14 kişi sistemden caydı. Çünkü; istediğiniz zaman sözleşmenize ait katkı paylarına ara veremiyorsunuz veya azaltamıyorsunuz, maaşınızdan otomatik kesiliyor, yani çalışan için teknik olarak bir sürü dezavantajı bulunmakta. Verilen maaş zamlarının geri alınıp, bankalara kaynak olarak aktarılması anlamına gelen zorunlu BES'in kimseye tasarruf sağlamayacağını düşünüyorum. Önceleri, birikimli hayat sigortaları gibi, BES'e benzeyen ürünlerde insanların birikimlerinin nasıl çalındığına şahit olduk; zarar eden fonlar, ödenmeyen paralar, 'iyi de imzanız var' denilen aleyhimize sözleşmeler.

Bizler sistemi az çok biliyoruz. Kesinlikle sistemden çıkılması gerektiğini düşünüyorum. Eğer kafalarında çıkışa dair soru işaretleri varsa araştırınlar. Araştırdıklarında ve hesaplama yaptıklarında görecekler ki; aslında bu bir tasarruf yöntemi değil, tamamen kazançlarının çalındığı bir süreç. Diyelim ki, asgari ücretli bir kişi sisteme 36 yaşında girdi ve 56 yaşında çıktı. Bugünkü maaşından yapılan %3 kesinti olan 53 lira, fon seçimi yapmayı standart fonda kalırsa (asgari ücret artışını eklemeyen), ancak 20 sene sonunda 22 bin TL civarında oluyor. Günümüz şartlarında asgari ücret zamları da düşünülürse iyimser bakarsak, 24 bin TL'yi belki bulur. İlk bakıldığında büyük gibi görünen ve biriktirdiğinizi düşündüğünüz paranın, ülkemizin ekonomik anlamda kötü gidişatı da düşünülürse, 20 sene sonra hiçbir değerinin kalmayacağı görünecektir. Çalışanların örgütlenerek toplu çıkışlar sağlaması ve 'durun' demesi gerekiyor. Şimdilik söylenti gibi duran, kıdem tazminatının kaldırılması konusu gerçek olmadan, işçilik haklarından vazgeçmeyeceklerini göstermeleri gerekiyor.

Soyguncu şirketlerin emekçiye çifte zulumu

Bir de işin başka bir boyutundan daha bahsetmek isterim. Bu sistem getirilirken, bireysel emeklilik aracı olarak çalışan beyaz yakalı işçiler ciddi bir performans değerlendirme sürecine girdiler. Emeklilik şirketleri arasındaki büyük rekabet, bu işçileri de ezip geçmekte. Bireysel emeklilik sözleşmesi satışı için, her gün daha fazla baskı altına alınıyorlar. Birçoğu performans yetersizliği gerekçesiyle işten atılıyor. Sistem, kendi içinde devamlılığını sürdürebilmek için, var olan işçiyi de ezip geçiyor.

müşterinin risk getiri profili araştırılmadan, oldubittiye getirilerek fon seçimi yaptırılıyor. Böylece; müşteri konumundaki kişi, yani bireysel emeklilik fonu seçtiğini düşünen çalışan, çoğu zaman zarar ettiriliyor.

Siz bu sistemin getirilmesiyle, İş Kanunu gereğince, işçilik alacağı olan kıdem tazminatının kaldırılacağını düşünüyor musunuz?

Sistemin asıl amacının, insanlara aktif çalışma dönemlerinde

zorunlu tasarruf yaptırmak olduğunu düşünüyorum. Bunu devlet katkılarıyla cazip hale getirirlerken, kıdem tazminatlarında veya emekli maaşlarında azalmaya zemin hazırlayacaklarını düşünüyorum. Çalışanlara yaptırdıkları bu "zorunlu tasarruf", aslında onların yararlanacakları ve sosyal güvenlik haklarını budamayı mümkün kılan bir uygulama olacak. Avrupa'da bazı ülkelerde, tam da bu şekilde oldu. İnsanlara kendi tasarrufları ölçüsünde ödeme yapılarak, kıdem tazminatları

gasp edildi. Ülkemizde, emekçilerin yaşadıkları hak gasplarını dikkate alırsak, ileriye tahmin etmemiz çok zor değil.

Bir vatandaşın 60 günlük cayma süresini geçirmesi durumunda, yapılacak kesintilerin neler olduğuna dair bilginiz var mı? Sisteme girişiniz yapılırken sizlere bu bilgiler aktarıldı mı?

Zorunlu BES'te cayma süresini kaçırdıktan sonra yapılacak kesintiler hakkında bilgi veril-

medi, fakat sözleşmeden caymak için aradığımda, bir daha girmek istediğimde 1 yıl devlet katkısı alamayacağım konusu defalarca hatırlatıldı. Sonradan araştırdığımda, çıkış aidatı ve fon getirisinin yüzde 15'inin, gelir vergisine kesileceği bilgisine ulaştım. Sözleşme imzalama sürecinde kimse bu bilgileri benimle paylaşmadı, hatta hiçbir sözleşme de imzalamadım. Yani; imzaman olmadığı, sözleşmeyi okumadığım ve kimseyle konuşmadan zorunlu olarak katıldığım bir süreç oldu.

TRAKYALI TEKSTİL İŞÇİLERİ, ÖRGÜTLÜ MÜCADELENİN GÜCÜNÜ FARK ETTİ...

İşçi gücünü örgütlülüğünden alıyor

TRAKYA'DA TEKSTİL SEKTÖRÜNDE ÇALIŞAN EMEKÇİLERİN KRİZİ BİTMİYOR... DÜŞÜK ÜCRETLER, AĞIR ÇALIŞMA KOŞULLARI, ÖDENMEYEN MAAŞLAR, FAZLA MESAİLER VE HER EKONOMİK KRİZDE İŞTEN ÇIKARILMALAR... TEKSTİLDE ÇALIŞAN İŞÇİLERLE, İÇİNDE BULUNDUKLARI İNSANLIK DIŞI DURUMU KONUŞTUK...

Trakya'da tekstil işçileri yıllardır ağır koşullarda, düşük ücretlerle, ödenmeyen maaş ve fazla mesailerle, her kriz döneminde ilk olarak işçilerin kapı önüne konulması gerçeği ile çalışıyorlar.

İşçilerin örgütsüzlüğü son yıllarda patronların iyice pervasızlaşmasına yol açtı. Fakat son aylarda tekstil işçileri bu gidişe dur demek için bir araya gelmeye başladı.

Edirne'de Modavizyon ve Merdal Çorap fabrikalarında çalışan iki tekstil işçisi ile fabrikalarda son aylarda başlayan huzursuzluğu konuştuk.

Öncelikle Edirne'de tekstil fabrikalarındaki koşullardan biraz bahseder misiniz?

Aslında Edirne ve Kırklareli hattında tüm fabrikalarda durum

yıllardır daha da kötüye gidiyor. Bu fabrikaların istisnasız hepsinde maaş ödenmemesi, fazla mesai, keyfi işten çıkarmalar olağanlaşmış durumda. Patron, kimsenin hesap sormayacağına güveniyor. Anayasada tanınmış hiç bir hak uygulanmıyor.

Peki, bu fabrikalarda sendikalaşma oranı ne durumda?

Birçoğunda sendikanın adını anmak bile işten atılmaya sebep olabiliyor. Çok az fabrikada sendika var ama sendikalar pek de işçiden yana değiller aslında. Ben 14 yıldır bu işte çalışıyorum. Bizimle üye olmak dışında konuşmuşlukları yok. Üye olmak da bir işe yaramıyor. Daha geçen ay Kartal mensucat fabrikasından 100 işçi çıkarıldı. Hepsi Teksif üyesidir. Sendika bir açıklama yapma zahmetine bile girmedii.

Bu dönem işten çıkarmalar arttı mı?

Evet, ne yazık ki artıyor. İşler iyi giderken kazanan patronlar ama kriz gelince kaybeden sadece işçiler oluyor. Kartal mensucat işin görünür kısmı. Modavizyon'dan her ay beşer, onar işçi çıkarılıyor. Birçok fabrikada da durum bu aslında.

“İKİ ÇEŞİT İŞTEN ÇIKARMA YÖNTEMİ KULLANIYORLAR”

Ne açıklama yapıyor peki işten çıkarmalarla ilgili?

İşten çıkarmalarda aslında iki yöntem var. İlki her ay azar azar işten çıkarmalar yapma. Bunları disiplin suçları adı altında yapıyorlar. Mesela, “Mesai saatinde telefonla konuşuyor” gibi suçlamalarla işten çıkarma yapıyor.

İkincisi ise, “Kriz var, iş yok. Kusura bakmayın” diyorlar...

İşyerinde çalışma şartları ne durumda?

Köle gibi çalışma, diye bir laf var ya hani. Vallahi biz bunu yaşıyoruz. Fabrikalarda tuvalete bile gitmek yasak. Yemekler sağlıksız. En ufak bir itirazda ise müdürlerden “İşin gücün var, bu işsizlikte daha ne istiyorsun” cevabını alıyoruz. Bu aralar ünlü firmaların Türkiye'deki fabrikalara iş vermediğinden yakınıyor yönetim. Sebebi, Çin ve Afrika'da çok daha ucuza iş yaptırılmayış. Yani fabrika yönetimi bize açıkça “Zam falan istemeyin, bakın el işçisi daha da ucuza çalışıyor” demeye getiriyor! Daha ucuza dediği yerlerde el kadar çocuklar ölümüne çalıştırılıyor oysa...

SINIFIN SİYASAL ÖRGÜTLENMESİ

TKP'nin yöredeki fabrikalarda yürüttüğü çalışma, esasen bir dizi hak gaspı ile karşı karşıya olan ve kriz bahanesi, işsiz kalma korkusu gibi şeylerle sindirilen işçilere hiçbir çıkar beklemeden el uzatması ile büyüyor. İşten çıkarılan Aypateks işçileri yanlarında TKP'lileri bulmuştu. Merdal Çorap Fabrikası'ndaki işçilerle tanışma da Aypateks vesilesiyle oldu.

TKP'li avukatların yaptıkları güçlü patron karşısında kendisini çok güçsüz hisseden işçilere verilen bir hukuk yardımı olmakla kalmıyordu. Tek tek işçilere, tek tek avukatların haklarını almak için yardımcı olması büyük olasılıkla bir fayda da getirmezdi. İşçilerin birlikte hareket etmesini sağlamak ve bu birlikte hareketin hukuk bilgisi ve desteği ile silahlandırılması önemliydi.

Ancak tüm bunlardan daha önemlisi, örgütlenmenin ve kendini göstermenin, propagandanın ufkunu "hakkını arayan işçiye çıkar sağlamakla" sınırlamaması.

Parti militanları, sömürülen işçilerin patron karşısında elde edeceği maddi çıkara elbette "Bizim işimiz değil" diye bakmadılar. Siyasal eğilimi, TKP'ye bakışı ya da sınıf mücadelesindeki kararlılığı ne olursa olsun, haksızlığa uğrayan, işten atılan, ücretini alamayan, aşırı çalıştırılan işçinin yanında olmak ilkesel bir sorun.

Fakat bununla sınırlanmanın "işçi sınıfı partisinin tek tek bireysel işçilerce istismarna" kadar gidecek bir körlük olduğu da açık.

Sömürüyü hafifletmek, patrone koparabildiğini koparmak için bile deneyimi, mücadeleciliği yetmeyen işçi kardeşlerimize el uzatırken, işçi sınıfının kalıcı kadrolarını, öncü işçileri bulup çıkarmak, örgütlemek temel önemde.

"Direniş patlatıp" işçilerin gözüne girmek değil, sınıf kimliği ve birliği güçlü direnişleri de hazırlayacak komünist işçileri örgütlemek, onları fabrikalarda örgütlü kılmak temel önem taşıyor.

Çalışmanın detaylarına girmeye gerek yok. İşçi duraklarında yapılan İşçi Gazetesi dağıtımları, bir işyerinden başka birine atlamayı sağlayan ilişkiler, bildiri dağıtımları... İşyeri örgütlenmesi.

Her şey alın terinin hakkını almak ve onun nihai kurtuluşu için örgütlenmek adına...

Ölümü gösterip, sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar yani...

Aynen öyle... Bu ara Suriyelileri örnek göstermeye başladılar. Bunların bu ülkede ne işi var diyen fabrika müdürü, izin isteyen bir arkadaşına, "Suriyelileri işe alsak, valla hiç izin istemezler" demiş. Böyle de iki yüzlüler... Suriyelilerin bizden daha kötü koşullarda çalıştırılması normalmiş gibi bize de o koşulları dayatma peşindedir.

"TKP'Lİ AVUKATLAR BİZİ YALNIZ BIRAKMADI"

Son dönem tepkilerin arttığını düşünürsek, işçiler ne yapacak?

Aslında tepki hep vardı. Fakat herkes bireysel tepkiler verdiği için çok görülüyordu. Edirne'de iki fabrikadan işçiler yan yana gelip sorunlarımızı ortaklaştırmaya başladık. Önceden "Bir araya gelsek ne olacak" diyorduk ama anladık ki, bir araya gelmeyince işler daha da kötüye gidiyor. Güzel örnekler de gördük son zamanlarda. Kırklareli'nde, Aypateks fabrikasından arkadaşlar bölgede ya-

pılmayı yaptılar. Bu sektörde uzun zamandır grev yapılmadı. Grevden sonraki süreçte birliklerini bozmadılar ve topluca dava açtılar. Genelde bu davalar tek tük açılır ve işveren tarafından hiç bir karşılığı olmazdı. Üstelik yalnız da kalmadılar. TKP'li avukatlar onları yalnız bırakmadılar. Ülkede işçiden yana olanlar da varmış dedirtti bize...

"İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SÖZÜ HAYAL GELMİŞTİ, BOŞ OLMADIĞINI ANLADIK" Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Vallahi yıllarca "işçilerin birliği" sözü boş hayal gelmişti bize. Biz üç defa yan yana gelerek boş olmadığını anladık. Yeter ki işçiler birlik olmak için adım atsınlar. Bizimle röportaj yapıp sesimizi duyurduğunuz için teşekkür ederiz...

Biz teşekkür ederiz...

■ **Söyleşi: Çağlar Akyüz**
(İlk olarak soL Haber Portalı'nda yayınlanmıştır)

Nasıl bir TKP'ye ihtiyaç var?

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ BİR İSİM, BİR İMZA OLARAK DEĞİL, MÜCADELE ÖRGÜTÜ OLARAK, KOLEKTİF ÖZNE OLARAK YAŞAMA DÖNMELİDİR. BU ÇOK TARİHSEL, ÇOK DEĞERLİ, ÇOK ANLAMLILIK İSMİN HAK ETTİĞİ DE BU DEĞİL MİDİR? 22 OCAK BİR SÜRECİN SON NOKTASI, MÜKAFATI DEĞİLDİR. 22 OCAK YENİ BİR BAŞLANGIÇTIR.

Türkiye Komünist Partisi, 13 Temmuz 2014'te iki paralel toplantı biçiminde düzenlenen kongresinin ardından kendi adıyla faaliyet yürütmeyi durdurmuştu. 22 Ocak 2017'de bu kesintiye son verilen toplantı gerçekleştirildi. Türkiye Komünist Partisi adı yeniden siyaset sahnesinde yerini almış bulunuyor. Kuşkusuz TKP adının "askıya alındığı" süre boyunca komünizm mücadelesi de kesintiye uğramadı. Madem öyle, geçtiğimiz Pazar günü yapılan işlem bir açıdan bakıldığında zarfın üstündeki adresin değiştirilmesinden ibaret görülebilir mi? Bu soruya 22 Ocak öncesi düzenlenen "TKP'ye hazırlık" toplantılarında da yanıt arandı, 22 Ocak'ta da. Devam edelim ve bu hafta TKP'nin bütün üyeleri değişimin asıl nerede yaşanması gerektiğini bir kez de bu yazımız üstünden gündemlerine alsınlar...

TKP ADI ÖNEMLİDİR

Türkiye Komünist Partisi adı bir estetik güzellik olarak görülmez. Bu biçimci bir yaklaşım olacaktır ve aslında memlekette sahipleri de az değildir. TKP adının değeri yüz yıla yakın bir mücadele çağının birikiminden süzülerek oluşmuştur. Türkiye Komünist Partisi ülkenin emperyalist işgale uğradığı, paylaşıldığı ve yok edilmek istendiği bir konjonktürde kurtuluş kavgasına büyük bir iddiayla yaklaştığı için ismi değerli ve güzeldir. Partinin kuruluş kongresinde genel başkan seçilen Mustafa Suphi emperyalizme karşı mücadeleye sosyalist devrim hedefini şu sözlerle birleştiriyordu:

"Bir zamanlar, bize karşı çıkan koyu mürteciler Türkiye'de işçi sınıfı, köylü sınıfı olmadığını hiç sıklımadan iddia ediyorlardı... Fakat, İstanbul, İzmir, Konya, Erzurum, Ankara'da kurulan işçi ve köylü teşkilatları var ve son za-

manlardaki hareketleri, Türkiye'de büyük bir inkılâpçı kuvvetin -işçi ve köylü sınıflarının- mevcut olduğunu gösterdi."

"Komünist Partisi'nin vazifesi, yabancı düşmanlara karşı, istilâcılara karşı mücadeledir. Bununla beraber, Komünist Partisi'nin diğer mühim vazifesi, iç düşmanlara karşı, halkın sırtından tufeyli geçinen sınıflara karşı mücadeledir." [Rüstem Aziz (derleyen), Mustafa Suphi'ler, Sosyal Tarih Yayınları, s. 51 (TKP Kuruluş Kongresi Kapanış Konuşması)]

Bu yaklaşım olmasaydı TKP adı yine önemli olurdu. Bizim tarihimizde sosyalist devrimcilik, "işçi sınıfıcılık" ve yurtseverlik birlikte var olmuştur ve TKP adının değeri ve önemi bununla doğrudan doğruya bağlantılıdır.

Sonrasında ise TKP yeraltında olduğu, başka isimler dolayısıyla mücadele yürüttüğü, kendi adıyla sahneye çıktığı her dönemde, etkisinin az veya çok olmasından da bağımsız olarak modern Türkiye'nin, Cumhuriyet tarihindeki tüm kazanımların ayrılmaz parçası olmuştur. Hatta bundan fazlası! Nâzım Hikmet'siz şiir, Aziz Nesin'siz öykü, mizah, Yılmaz Güney'siz sinema, Behice Boran'siz sosyoloji, Halet Çambel'siz arkeoloji mi olur? Olabilir belki; ve komünistlerin doğrudan veya dolaylı dahil olmaksızın başka ülkelerde bilim ve sanat yapılabildiği de olabilir. Ancak bizim ülkemizde yakın tarihin her aydınlık karesinde, bilim, sanat, insanlık adına her ileri adımda TKP bir biçimde yerini alır. Doğrudan veya gölgesiyle.

TKP adı önemli, tarihsel, güzel, vazgeçilmezse, bu tarih sayesinde. Bu tarih Türkiye'nin en adanmış, en dürüst insanların sahnesidir ve bu özellik estetik bir aksesuar değildir. Ülkemiz sermaye egemenliği altında yobazlığın derin ahlaksızlığına, kalın bir kir tabakasına gömülüyorken insanlığın en ileri kültürel birikimini temsil etmek

çok ama çok önemlidir. TKP adı bu yüzden önemlidir.

AMA İSİM ENİNDE SONUNDA SADECE İSİMDİR

En güzel zarf önünde sonunda bir zarftır ve asıl önemli olan içinde ne olduğudur. En güzel parti adı partinin siyasal çizgisinin, programının önüne geçmez. Bu kural TKP için de geçerli. Zaten daha az önemli ve değerli isimler için bu kural herkes için malumun ilamı olarak kabul edilecektir. Asıl yapılması gereken TKP adına bile bu doğruyla yaklaşabilmektir.

İçerik, öz geri plana düşmüşse, karşımızda devrimci siyaset değil reklamcılıktan aparma marka değeri türü kavramlar var demektir. Bizim somutluğumuzda bu yanı sıra bir de TKP adının parti içi bir sorunun dar sınırlarına itilmesi eklenir. Neden TKP adının siyasi mücadeleye döndürülmesi önem taşıyor? Daha iyi bir isim olduğu için mi yalnızca? Partiyi likide etmeye kalkanlardan öç almak adına mı yoksa?

Türkiye Komünist Partisi ülkemizde, 2017'de üstüne bir misyon düştüğü için siyasi mücadeleye geri döndürülmüştür. Arada geçen süre boyunca kullanılan bir başka ismi beğenmediğimiz için değil.

Türkiye'nin AKP diktasına karşı işçi sınıfının sözüne ve ağırlığına ihtiyacı var. Türkiye'de Erdoğan'dan kurtulmanın yolunu AB'den, ABD'den geçiren solculuğa, ekonomik krizin mücadelelenin sorunlarını kendiliğinden çözmesini bekleyenlere ihtiyacı yok. Bunlardan zaten yeterince var. Türkiye'nin işçi sınıfını yok sayanları "mürteci" olarak damgalayan bir komünist partiye ihtiyacı var.

Bu parti Türkiye'nin 2017 momentinde hayatı değiştirecek niteliklere sahip olmalıdır ki, söz

konusu "dönüş"e değsin.

İKNA EDEN, GÜVEN VEREN BİR PARTİ

Her şeyin başı Partinin programı, ideolojisi, siyaset geleneğidir kuşkusuz. Ve onlarla bütünleşen, taçlandıran bir isim.

Tamam ama bugün Türkiye'de bunların ötesinde önümüzde bir de "nasıl parti" sorusu durmaktadır.

Bugün Türkiye'de ihtiyaç duyulan parti, halkımızın en önemli deneyimi olarak tarihe kaydedilen 2013 Haziran Direnişi'nin gün gelip kendiliğinden tekrarını dileyen bir parti olamaz. Haziran Direnişi, işçi sınıfı kimliği öne çıkmadığı ve bununla bağlantılı bir devrimci önderlik tesis edilemediği, örgütsüzlüğe övgü yeniden üretildiği için geri çekildi ve sonrasında iktidarın intikamına yanıt üretilemedi. Türkiye solu halk kitlelerini öncülük rolünü gereksizleştiren bir piyango saydı.

Oysa öncülüğe tam da halk harekete geçtiğinde ihtiyaç duyulur.

Bin bir denge üstünde duran ve güçlü bir iktidardan ziyade hokkabaza benzeyen gerçilik en fazla şiddet, keyfilik, pervasızlık sayesinde yaydığı umutsuzluktan besleniyor. Sol, örgütlü mücadele ve Parti umutsuzluk kuşatması altında. Bu kuşatmada delikler açabilmek sosyalist devrimci programdan fazlasını gerektirir. Partinin ikna edici olabilmesi için kendi içinde mücadele hedeflerine çok güçlü bir angajman gerekir. Partinin güven vermesi için mücadele kültürüyle, disipliniyle, “doğruculuyla” ve devrimci uyanıklığıyla umutsuzların omuz başında bitmesi, kollarına girmesi gerekir.

Öncü parti, kitlelerden umut üretmelerini beklemez, umutsuzluğa direnemeyenlere kızmakla işin içinden çıkmaz, görevini kitleye yıkamaz. Komünistler çevrelerinde biriken umutsuzlara

abartılı imajlar sunamazlar, kolay çare yanılısalarını pazarlayamazlar. Partinin tüm gövdesiyle, yani üyeleriyle ciddi, nitelikli, ikna edici, çalışkan, dakik ve titiz olması gerekir. İlk bakışta görülmeyen olanakları, umut kaynaklarını görünür kılmak için yapmamız gereken eğitim vermek, teorik analizleri paylaşmak da değildir. Parti çok ciddiye aldığı, detaylarıyla kavradığı düşünsel arka plana yaslanacak, bu zenginliğin üstüne pratik yaratıcılık, örgütleyicilik, kıvraklık inşa edecektir. İkna etmek ve örgütlemek ders vermekle, akıl öğretmekle, “çağırma” olmuyor.

Komünist, usanmadan anlatmalı, her örnekte çıkış yolu aramaktan yorulmamalıdır. Türkiye’de en ağır sosyal sorunlardan biri de “orta sınıf” düşünce ve davranış kalıplarının mücadele yollarını tıkaması, işçi sınıfını deforme etmesidir. Parti önce kendisi bu baskıya karşı direnç

geliştirmeli, orta sınıf ideolojisi ve yaşam alışkanlıklarını etkisizleştirmelidir ki çağrısı ikna edici, örgütleyici olabilsin...

TKP’nin siyaset sahnesine geri dönmesinin kendisi bile ülkemizde umudu arayan, yüzü sola dönük insanların ne kadar da çok olduğunu bir kez daha açığa çıkarıyor. Bu insanlar devrimci mücadeleye akın akın katılmayı değil, ciddi, akılcı, ikna eden, biriktiren, büyüyen bir siyaseti özlüyorlar. Bu siyasetle tanışmak umudun örgütlenmesi anlamına gelecek.

Bitirirken açıkça söyleyelim: Bunları yapamayacak bir partiye adı ne olursa olsun bugün ihtiyaç yoktur. Bu niteliklere sahip hale gelmeyen, kendisini dönüştürmeyen bir partinin, giderek koşulların çok zorlaştığı Türkiye’de sosyalist devrime giden yolda ilerlemesi de mümkün olmayacaktır.

Türkiye Komünist Partisi

bir isim, bir imza olarak değil, mücadele örgütü olarak, kolektif özne olarak yaşama dönmelidir. Bu çok tarihsel, çok değerli, çok anlamlı ismin hak ettiği de bu değil midir?

22 Ocak bir sürecin son noktası, mükafatı değildir. 22 Ocak yeni bir başlangıçtır.

Not: Bu eğitim yazısının kaynakçası parti yaşantısının kendisi olsun. Eksiklerimizin eleştirisini, paylaşılmasını kaynakça haline getirelim. Parti merkez kurullarının parti yaşamına yönelik müdahalelerini, bu müdahalelerin somut biçimlerini gözden geçirelim. Bunların TKP’yi ihtiyaç duyulan ve çok şeyi değiştirecek bir parti haline getirmeye yetip yetmeyeceğini tartışalım. Bu hafta partililer, dostlar, çıkış arayanlar sohbet edelim. İçimizdeki umutsuzluk gölgelerini hafifletelim. Tersine, gelecek haftaya sayımız ve umudumuz katlanmış olarak girelim.

Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Entemasyonalle
Kurtulur insanlık